

YIGRU ZELTIL

CACAO

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ZELTIL, Yıgru

Cacao / Yıgru Zeltıl

București: Tracus Arte, 2012

ISBN 978-606-664-026-8

821.135.1-1

preludiu prenatal

munții de ciocolată
marea ca o ciocolată albastră
zbang pleoșc
ia mâna
îți lipsește o tobă senzualistule
poc

nu îmi mai aduc aminte
decât că rătăceam într-un sat de vacanță
de un alb mult prea italian
cubic ca piatra cubică
admiram nespuse vitrinele
în care pe un cer de catifea
tronau constelații de nuștiucâți wați

iar mama
vărsa în lac
cascade de lapte din fetești

îngerul
prins în căptușeala buzunarului meu
mi-a spus: bagă frate un puzzle
afară din cochilia ta
fără sfială
pune-te în mijlocul mahalei de bățăuși
lasă-ți coada
să te exprime
până la capăt.

după cum spuneam mă încălzeam la lumina soarelui interior

singura opțiune mi-a rămas
să privesc mormolocii din iazul hotelului
sperând ca motorul să-mi pornească:

- atâția ani am fost
un arici dormind în grădina școlii
și din când în când agresat
de lumea în care m-a mutat cu chirie
cică scria pe contract
că mă voi cunoaște pe mine însumi
ofertă promoțională stoc limitat
credit doar cu buletinul

- să lăsăm nimicurile astea foarte importante
vorba ta
să mâncăm chipsuri
și să ne simțim ca în deșert
deși n-avem nicio vină
repet n-avem nicio vină
că am ajuns cu toții atât de meschini
încât să transformăm mijloacele
în scopuri

- vorbești prostii să nu adormi
poți să fii foarte fericit
ca un bătrânel care stă pe terasă
dar își închipuie că este terasa
marea
cerul.

Vitraliu banal

*„Un singur prieten
Umbra pe care am lăsat-o sub copac și care se plictisește”
(Pierre Reverdy, Memorie - trad.: Iv Martinovici)*

ploaia mi-a intrat în adidași
dar nu e nimic
trecem mai departe
spre produse ale imaginației noastre umane
dacă tot stăm aici să nu stăm degeaba
sau să curgem ca un insipid râu de orez

în fond poate fi frumos la Polul Mijlociu
ca spitalul mare decorat din abundență cu mozaicuri
în fond cui îi trebuie fericirea
dacă putem servi desert în deșert
și din când în când mai întâlnim câte-o oază
și dup-aia
ne ține de sete
muzica...

Sfidând relele maniere

niște porumbei fac 1+1

dorm în iarbă

îmi întind degetele

pe tavan e o imensă portocală

umple-mă cu zeama ta

dă-mi coaja ta

sunt o imensă

sălbatică

portocală

înapoi pe stadion

unde pot fi confundat cu un băiat de cartier
dar nu sunt un băiat de cartier
fiindcă demult
nu mai suntem ceea ce pare
și totul s-a complicat

da. s-a complicat.
dar puteam fi un prizonier.
un funcționar ori vagabond
mizer
plin de câinertie
care toată viața
ar fi putut să facă drumul de la A la B
fără să-și dea seama că e ceva în neregulă.

dar într-o noapte din 2007
m-am trezit cu un mușchi ciudat în spatele meu
care se zbătea.
și se făcea că am ieșit din casă
pentru a admira carnavalul aparențelor
dar în loc să mă plimb
m-am trezit fugind tot mai tare pe bulevardul tomis
și în loc să cad odată cu frunzele
am început să zbor cu mare viteză
până când
am reușit să zăresc lacul și marea.

(chill out)

inima verii
e undeva foarte aproape.

nu mai am chef de citit nimic

vreau doar
să mă legăn
în respirația mea:

câteva obiecte

un munte de zahăr.

borcane cu note muzicale.

o gogoasă înfuriată, nihilistă
și o gogoasă magică, umplută cu miere.

jaluzele transparente.

o ninsoare de petale în timpul unei
transmisiuni sportive.

lingouri de brânză topită.

un pieptene agresiv.

o ploaie personală.

gata

m-am hotărât să devin o piatră superprețioasă!

Geometria lui Geo

Iubita mea gonflabilă -
iartă-mă că te-am dezumflat.

Să nu fim ipocriți -
mașinile cântă frumos și ne-au convins reclamele.

Ei bine, nu mi-ai trezit niciun circuit
și n-ai umplut nicio mare.

Unde sunt peștii? rechinii? algele?
Cu siguranță nu suntem goi pe dinăuntru.

Mai degrabă
aș desena pe ochelari
fructe de mare
copaci de mare
stele de mare
pisici de mare
soare de mare
mare de mare

Interludiu (s-a evaporat negrul)

„tot ce dărâmam
se ridica la loc
a doua zi...”

și deodată egoul s-a retras undeva în scoică. n-a rămas decât soarele electric
ștergând parbrizul cerului. culorile sunt acum foarte evidente. în depărtare se
aud sunete ritmate.

marea în trepte
- deasupra
plutesc vapoarele

fată dragă

se perindă noutăți vechi de când lumea

fată dragă nu fi tristă
tristețea e doar o mască peste mască
suntem o pădure de păpuși rusești
dar vezi cam am o problemă cu toate astea
vezi nu pot să mă retrag în unghii
dar în același timp îmi vine greu să mă deschid
să îmbrățișez totul

ce tot vorbești
nu înțeleg nimic

deh
prăjitura babel...

ești frumoasă ca un ananas
dar nu mai am cuvinte
ar trebui să vorbim în autobuz
într-o limbă vorbită numai de noi doi
dar vezi
nu știi cum să te fac să evadezi din oglindă...

zoya

tot în ziua aceea am adormit la bibliotecă
înainte de asta alergam prin sala de lectură
ca un sportiv de performanță

m-am gândit desigur la tine

apoi l-am văzut în parcul tăbăcărie
pe Ș

am văzut cea pe a cărei carapace se întinde lumea
am văzut baletul mormolocilor
și simfoniile de duzină ale broaștelor

acum câteva luni

totul era gol

și acum mă umple mișcarea

știi de ce n-am renunțat să mă gândesc la tine?

sunt atâția de + și de -

aproape că m-am obișnuit cu ploaia ecuatorială
dar sunt convins că

după atâta dragoste feisbuchistă

de dragul de a unge marele mecanism

vei veni tiptil pe ușă ca un nor

zoya

un animal drăgălaș
japonez de drăgălaș
așteaptă undeva adormit în mine

iartă-mă
că ne-am făcut amândoi
lapte praf și pulbere

hai pe o bancă
să rupem niște zmeure
sub frunzele corcodușului
(mult prea sângerii ca să nu fie transformate într-un simbol
sau ceva de genul)
tu vei cânta la saxofon
eu bat la tobe

restul
cu zecimală
va pluti în aer

zoya

să lăsăm mai departe
deoparte
arborii aceia plin de dolari

sunt un ascet ratat
și sunt cam mândru de asta

nu fii așa de trist
relaxează-te

și mâine e o zi
cu soare pe pâine
și glazură albastră

vino adu lopata
să plantăm în grădina blocului
un munte

știi și tu cât de mult îmi doream
un munte
de care să se lovească
norii de frișcă
precum valurile de la țărmul mării.
și atât.
nimic mai mult...

sifonieria s-a transformat într-o sală de jocuri

în miezul nopții
e mai bine decât
în miezul pâinii.

în lac se reflectă luminile din mamaia.
nu mai e niciun câine în savana de ciment.
cineva, la etajul al cincilea,
își admiră propriul home cinema.
pe stradă,
cruci de neon.

și acum să ascult puțin neon indian

plăcintă cu brânză: 2,5 lei.
n-arată rău.
e bine coaptă.
bun bun bun
de ce nu port blugi?
sunt prea pământii.
parcă te-ai înveli în pământ.
vreau multă apă: suntem
în țara picioarelor
voi sări ca un mexican
ars fiindcă s-a apropiat cam mult de absolut.
termină, n-o să-mi fac aripi din blugi.
taci și înghite:

O pasăre își organizează penajul astfel încât pare un pian în verde și roz, dar vin repede ierburile aromatice și ascund obiectul

Picătura aceea de apă se lovește de o frunză și ricoșează și așa mai departe.

Dar nu este o picătură de apă.

E doar privirea mea.

Am deghizat-o, fiindcă am prostul obicei de a fi confundat cu ușurință

Cu ăia care mănâncă Fursecul și înfloresc vulcani.

Uneori chiar și pe mine mă cuprinde îndoiala.

Dar Marele Bucătar m-a păstrat pentru altceva.

Deocamdată, doar răsfoiesc frunzele,

Să văd ce-și amintesc copacii și ce nu.

De fapt, doar eu sunt de vină.

Dar e o dulce vină -

Apăs pe butoane

Și revin în cele din urmă în paradis

Pentru un pahar cu niște fericire.

Și apoi să o luăm de la capăt.

CABRAZII

scuză-mă că iar mă situez într-un raport de opoziție • mă ierți? • e doar un roman, în care ne prefacem că există alb și negru, ca să fie o furtună în paharul cu apă • deci începem? • NU SUNT CA VOI CABRAZILOR • Cabrazii știu mai bine decât mine • cu o singură excepție • decât atunci când voi fi și eu Cabraz • dar nu nu sunt Cabraz și într-un fel e foarte bine, chiar dacă știu că TOTUL E UN LIFT • hai să mergem în sus zic • Cabraz/nu mănânc plăcintă cu praz • am fost prea obscur? să vă explic: într-o zi m-am trezit în mijlocul savanei albastre • era un singur copac, plin cu flori, fiecare de altă culoare • ninge peste mine cu petale multicolore • marea era undeva la orizont • iată acum sunt între blocuri gri • cri cri cri toamnă cu frunzele tale de ciment nu te cred pe cuvânt

AM VĂZUT PARADISUL

„caut un paradis la mica publicitate/mica publicitate anunț paradis de vânzare/contactați-mă” • stați liniștiți voi fi bine • voi fi • voi ști • voi știți bine • Cabrazii ce nu consumă bateria ARGH nu consumă bateria vieții NU CONSUMAȚI VĂ ROG BATERIA VIEȚII reciclez baterii BATERIA VIEȚII • ai durracelt în tine • voi fi și eu și voi • pentru că marea nu-i întotdeauna moartă • voi credeți că știți mai bine decât mine • EI BINE SĂ ȘTIȚI CĂ DOAR CREDEȚI CĂ ȘTIȚI de fapt nu contează, eu am văzut paradisul și asta contează • cu armura voastră de scepticism penibil nu mă convingeți • nu mă puteți convinge că paradisul nu există • nu voi fuma cu voi roboților nu voi bea bere doar ca să fiu Cabraz

= nu pot să mă abțin.

E bine când totul se termină
hai să scrijelim un zid
tatăl tău vrea să ne căsătorim
dar el nu ne privește cu ochiul său
sunt ciorchini de ochi în grădini
am stat destul în oceanul tău de baștină,
hai înapoi în Constanța

(chill out)

la 21 dau mâncare la pisici
până acum câteva săptămâni
prindeam apusul de soare
dar acum trebuie să umblu cu lanterna
puturoșii nu vor să aprindă felinarele
astfel încât am avut ocazia să mă întâlnesc
cu un arici
care ieșea și el la aer

la țărmul ochilor mei s-a depus mult nisip. nu e doar o metaforă, chiar am dormit mult

astfel începe o nouă zi
în lumea celor care văd lumea
de la înălțimi diferite.
mă duc la baie
îmi schimb hainele
apoi mănânc ceva
ca să fiu ceva
iar apoi încep să diger cărți inutile.
dar mă plictisesc un pic
cad în reverie
îmi imaginez o mare cu multe culori
subscriu celui care credea că
viața poate să fie mai mult decât o cursă de melci.
pun mâna pe niște muzică.
muzica este iubita mea
nu îmi cere să-i cumpăr cercei
nu mă pune să strig în piața tomis nord TE IUBESC
dar de ce să iubesc iubirea doar ca să rămână iubire
vorba lui tomozei „când e să facă dragoste
dragoste face dragoste cu dragostea”

discret
mă așez în pat
privesc frunzele colorate din corcoduș
apoi practic sporturile mele preferate:
ezetarea
și
îmbrățișatul copacilor.

Email: viață de mineral

la un moment dat mă plângeam că în viața asta
trebuie să aștepți atât de mult
până ți se îndeplinește o dorință
ei bine, pur și simplu suntem nehotărâți
și nerăbdători
dar v-o prezint pe prietena mea Riz
o superbă agată roz
(oare câte milenii au dospit-o?)

în timp ce norii păstrau în ambra lor soarele,
m-am dus până la târgul de minerale și pietre semiprețioase
(la pavilionul expozițional de la intrarea în stațiunea mamaia)

ea m-a ales
eu o priveam
am văzut nenumărate agate de toate felurile
ea însă m-a ales pe mine: am dat doar 1 LEU
doar atât ca o să am în palmă și să o privesc atent

în jurul nostru
marea curgea
nisipurile la fel
mi-era foame
așteptam să-mi pice o plăcintă din cer
între timp o plimbam pe Riz prin buzunarul meu

Download Attachment: poza_cu_riz.jpg 191 KB View Save

(o am pe Riz chiar acum în fața mea pe birou
tocmai am pus-o lângă tastatura mea și o învârt iarăși din nou pe toate părțile
chiar aici chiar acum
la ora 21:43)

Oranjada lui Mallarmé (pentru cei cărora nu le plac astfel de titluri)

poing
plantez un cristal în grădină
poing poing
iartă-mă părinte
că nu l-am ales pe Avocado drept avocat
în procesul contra gravitației

vorbesc mult prea serios

las-o bă că merge așa
bagă niște mp3-uri
și o prăjitură-două
și îți merge mintea la rece

extaz rece

e acea oră a zilei în care poți crede în orice

acolo era o braserie cu piscină
unde se auzea muzica atât de încet
încât nu mai auzeam
decât ritmurile necesare.

zoya

prima oară când m-am gândit la tine
mergeam la poliție să-mi fac buletinul
m-am simțit atât de rău în mașina unchiului nicu
încât după aceea mi s-a părut
că pe soare a nins cu tutun

dar după aceea am mers la mare
la plaja de lângă hotel malibu (cel cu palmierii artificiali)
marea era un pic cam rece dar m-am obișnuit
și în cele din urmă am reușit să construiesc niște castele în cer
și să parcurg estul sălbatic subacvatic
unde ierburile sferice se perindă ca într-un film western
ca într-un oraș care nu e suficient de mare pentru doi pistolari
călcam pe niște nisipuri
care păreau a fi vertebrele lui nea atlas

am intrat în cele din urmă la facultate fără taxă
dar te-am visat când te-ai rătăcit lângă vechea școală 38
aveai o lanternă atât de proastă nu le mai fac ca lumea în ziua de azi
dar eu eram pe scări
eram prea departe ca să te trezesc

dar când ai trecut pe lângă mine
și ai privit în urmă
am știut că vom trece la
planul B.

definiție

atunci când alerg

vreau să trăiesc într-o poză.

atunci când trăiesc într-o poză

vreau adrenalină...

P.S. (colaj pentru oameni)

mă vor paște delfinii 3D -
dar stau liniștit.
am înghițit lumea
și acum o voi rumega
atent
până la data de expirare.

„mami când o să fiu mare
voi fi unul dintre acei îngeri
ce vopsesc blocurile din constanța și mamaia”

- Le Cocon îmi zice când îmi vede coșurile de pe frunte:
„Ai vrut să-ți deschizi al treilea ochi, ai?!?”

mă gândeam să fac o gaură în cer dar m-am răzgândit.

(frumosul e un mecanism de apărare;
tatăl meu insistă însă asupra faptului că „florile sunt pentru babe”
eu îi zic: cică Karim Rashid a transformat rozul într-o culoare masculină
și ce dacă? ne-am încurcat prea tare. lumea era simplă dar am transformat-o într-
un labirint)

au trecut destule cutremure de lapte. speranța am tăiat-o în felii albastre

(te simți acasă ca un turist? prostii. putem să transformăm apa în zahăr.
dar doar dacă mergem în mijlocul străzii, ca într-un sat postmodern.
mi-ar trebui însă certificat de înger - și tu știi cum stă treaba:
toată lumea are păreri împărțite despre lume)

unde duce ușa pe care o deschidem? mai bine să umplem realul cu
real

(mai repede vine muntele la Mahomed decât un maxi-taxi)

nu te panica (oricum sentimentele nu sunt ale noastre, sunt doar cypaste
- sau pur și simplu ne-ar trebui mai multă încredere în ele?)

vom schimba niște energii și apoi
ne vom întoarce la Vulcanii cu Lapte
și la Hotel Paradis

am împrăștiat în tot cartierul tomis nord
vestea că m-am născut din nou
valurile bat la ușă, dar ce îmi pasă?
ataraxie balcanică (n-are rost să mă consum pentru voi)
bărbierește-mă cu apă rece

asta-i fericirea: așa am văzut-o la televizor.

**nu e doar o promisiune:
din când în când mă trezesc cu o stare de bine fără motiv**

valuri de zăpadă.

uneori e suficient să mănânc pizza și să mă umflu cu atâta materie
încât să întrezăresc imaterialul.

alteori totul e un colaj armonios:

marea.
urme de adidași pe nisip.
ambalaje și alte mărunțișuri.
scoici - unde sunt apartamente de lux.
un pian cu apă. o stâncă.
difuzoare date la maxim.
un ceas stricat. o minge de fotbal.
fulgi de cocos. cascadă de gheață.

e strâmbătă. pe masă - o ciocolată perversă care face zgomote în gură.

zoya hai să facem o formație

îți place?

acolo în poză e sufletul meu
Marele Bucătar m-a nins cu tone de zahăr candel
dar ARGH ținea musai să mă ningă cu sare
și cu piper. mult piper.

sunt păunul din torpedou.
spune-mi data și ora
la care voi putea
să-mi desfășor coada pentru tine.

(nu prea am înghițit povestea cu
eu = corpul meu
ba chiar când eram mai mic nu mă recunoșteam în oglindă
vezi ce greu le pică fisa la oameni -

ființe de porțelan nu lipsite de elan)

fetele-palmier
mă așteaptă
dar nu mă vor înțelege
pasărea-colibri îmi face dinții albi
ele se simt ofensate

zoya ți-aș zice toate mărunțișurile
și apoi poveștile mele din tinerețe
când erau nenumărate flori roșii pe câmpia marțiană
când prietenii mei cu trei degete salveau lumea
și cei de la știri nu prea înțelegeau ce se întâmplă

nici eu nu înțeleg decât rareori.

**dar nu e doar o promisiune:
din când în când mă trezesc cu o stare de bine fără niciun motiv.**

În fond, totul va fi bine.
Nu e nimic tragic.
Până și moartea pare roz și pufoasă.

Anul acesta au înflorit mai târziu florile, dar au înflorit.
Cascadele de ciocolată funcționează la parametrii optimi.
Pisoii dorm în grădină.
Mustățile lor ning orizontul.
Fluturii s-au așezat pe iederă.
Dintr-o cană beau cerul.
Nu mai aștept pe nimeni,
doar scriu o poezie.
Vulcanii cu Lapte sunt aproape.

FIN